

РЕШЕНИЕ

№ 7164

гр. София, 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 09.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **8007** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 68 от Закона за защита от дискриминацията /ЗЗДискр./.

Образувано е жалба на Ц. П. К. против Решение № 374/ 25. 06. 2020 г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/ – Трети специализиран постоянен състав. В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, като издадено в противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Посочено е, че частният тъжител има функцията на прокурор, а в НПК не са дадени права на частния тъжител да иска възобновяване на наказателното производство, каквато възможност е предоставена на прокурора.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, както и със своята упълномощена майка, като молят за отмяна на оспорваното решение.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминацията, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна – Министерството на правосъдието, чрез своя процесуален представител излага съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателствата, приема за установено следното:

Производството пред КЗД е образувано по повод на жалба с вх. № 44-00-3318/ 26. 10. 2018 г. и допълнения към нея, подадени от Ц. П. К., в която се твърди, че министърът на правосъдието не е предприел действия за отстраняване на нарушенията на ЗЗДискр., въведени в разпоредбата на чл. 420 от НПК.

В същата били изложени съображения за по-неблагоприятно третиране по смисъла на § 1, т. 7 и т. 8 от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“ в нормата на чл. 420 от НПК. В жалбата с вх. № 44-00-3318/ 26. 10. 2018 г. Ц. К. е посочил, че през 2010 г. бил пострадал от престъпление, поради което предявил тѣжба, но лицето, което го набедило, било оправдано. Впоследствие по новообразуваната прокурорска преписка се оказало, че има нови доказателства, които според жалбоподателя имали значение за наказателното производство, образувано по неговата тѣжба и приключило с влязла в сила оправдателна присѣда. Поради това, Ц. К. депозирал три сигнала до ВКС във връзка с новооткритите доказателства, с искане за възобновяване на НЧХД по реда на чл. 422 от НПК. ВКС отказал да възобнови и трите пъти делото, тѣй като жалбоподателят не бил от кръга на лицата, посочени в чл. 420 от НПК, които имат право да искат възобновяване на делото. Жалбоподателят е заявил, че това го поставяло в неравностойно положение и го дискриминирало в лично качество по чл. 4 от ЗЗДискр., по отношение на друго лице, осѣдено за престъпление от общ характер, визирано в чл. 420 от НПК. Посочил е още, че са дадени права на прокурори да решават вместо него, като му е отнето правото като пострадал да осѣществи в лично качество защитата на свои накърнени права, чест и достойнство, регламентирани в Конституцията на Република България.

С допълнение с вх. № 44-00-505/ 14. 02. 2019 г. жалбоподателят е посочил още, че видно от чл. 420 от НПК пострадалите от престъплението нямат право да поискат възобновяване на наказателното производство, с оглед на което бил третиран в лично качество по-неблагоприятно, в сравнение с извършителите на неправомерно деяние, осѣдени за престъпление от общ характер, които имали това право, както и съответните прокурори. Посочил е също, че с ограничението на чл. 420 от НПК е укрито и неразкрито престъпление, осѣществено над него.

На основание чл. 47, т. 4 и т. 6 от ЗЗДискр. Ц. К. е направил искане КЗД да изготви предложение и да даде препорѣка за срока, в който да бѣде променена разпоредбата на чл. 420 от НПК, с оглед на което да бѣде премахнато неравенството в третирането между осѣдените за престъпления от общ характер и лицата, пострадали от престъпления. Направил е искане за заплащане на сумата от 90 000 лева, представляваща обезщетение за непозволено увреждане, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 09. 04. 2013 г.

С обжалваното Решение № 374/ 25. 06. 2020 г. на Комисията за защита от дискриминация е приела, че чл. 420 от НПК не представлява непряка дискриминация по признак лично положение и е оставил без уважение жалбата на Ц. К. като неоснователна и недоказана.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна - адресат на административния акт, в рамките на преклузивния срок и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. За да се произнесе по нейната основателност, съдът съобрази следното:

Обжалваното решение е постановено от компетентен орган – Комисия за защита от дискриминация. При постановяване на решението е спазена изискуемата форма, съгласно чл. 66 от ЗЗДискр., като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия, както и да са пречили възможността му адекватно да я организира. За изясняване на фактическата обстановка е извършена процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от закона. Изискани са становища и обяснения по изложените оплаквания от ответника и заинтересованата страна в производството по реда на чл. 55 – чл. 59 от ЗЗДискр., дадена им е възможност да представят доказателства. В съответствие с чл. 60, ал. 1 от ЗЗДискр. докладчикът е изготвил заключение.

Оспореното Решение № 374/ 25. 06. 2020 г. на Комисията за защита от дискриминация е издадено при правилно приложение на материалноправните разпоредби.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. се забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на посочените дискриминационни признаци. "На основата на признаците по чл. 4, ал. 1" означава на основата на действителното, настояще или минало, или предполагаемо наличие на един или повече от тези признаци у дискриминираното лице или у лице, с което то е свързано, или се предполага, че е свързано, когато тази връзка е причина за дискриминацията" /§ 1, т. 8 ДР от ЗЗДискр./.

Съгласно § 1, т. 7 ДР от ЗЗДискр. във връзка с чл. 4, ал. 2 и, ал. 3 на ЗЗДискр. "неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица".

Установява се по делото, че жалбоподателят Ц. К., в качеството му на пострадал от престъпление е инициирал, чрез подаване на тѣжба, производство от наказателно частен характер /НЧХД № 9555/ 2011 г. по описа на Софийския районен съд/, което е приключило с влязла в сила на 13. 02. 2013 г. оправдателна присѣда за обвиненото с тѣжбата лице Д. К. относно предявеното обвинение за извършено престъпление по чл. 147, ал. 1 от НК /клевета/.

Впоследствие, Ц. К. е предприел действия за възобновяване на наказателното производство, поради възприето от него наличие на основания по чл. 422, ал. 1, т. 3 от НПК - когато чрез разследване се разкрият обстоятелства или доказателства, които не са били известни на съда, постановил присѣдата, решението, определението или разпореждането, и имат съществено значение за делото.

С Разпореждане от 4. 10. 2013 г. на председателя на второ наказателно отделение на ВКС, с Разпореждане от 26. 02. 2014 г. на председателя на трето наказателно отделение на ВКС и с Разпореждане от 27. 10. 2015 г. на председателя на

второ наказателно отделение на ВКС е отказано образуване на производство по възобновяване на НЧХД № 9555/ 2011 г. по описа на Софийския районен съд, тъй като частният тъжител не е от кръга на лицата, които могат да направят искане за възобновяване на производството, предвид разпоредбата на чл. 420 от НПК.

С постановление от 8. 11. 2017 г. по пр. пр. № 8848/ 2017 г. по описа на Върховна касационна прокуратура е потвърден отказът на градския прокурор на СГП от 11. 04. 2017 г., с който е отказано изготвяне на предложение за възобновяване на наказателното производство, тъй като не са налице нови обстоятелства и доказателства, които да са от съществено значение за делото. В мотивите на прокурора от ВКП е посочено, че към настоящия момент воденето на наказателно производство е недопустимо, поради изтекла абсолютна давност на основание чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Изложени са мотиви, че твърдяното престъпление е извършено на 5. 08. 2010 г., поради което възможността за наказателно преследване е изтекла на 5. 02. 2015 г.

Предвид това, с жалбата си до КЗП е Ц. К. е приел, че по този начин с разпоредбата на чл. 420 от НПК се осъществява непряка дискриминация спрямо него въз основа на признак лично положение, тъй като пострадалото лице /в частност частният тъжител/ не е от кръга на субектите, които могат да поискат възобновяване на наказателното производство, за разлика от прокурора /за които жалбоподателят е изложил съображения за сходство в тяхното процесуално положение/ и за разлика от осъдения. Законът за защита от дискриминацията цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение въз основа на признаците, изброени в чл. 4, ал. 1 от закона или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. В чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. са посочени признаците, спрямо които се разпростира законовата забрана за дискриминация, включително и признакът „лично положение“. Съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. определя непряката дискриминация като поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

Върховният административен съд е имал възможност да посочи в практиката си, че за разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния /материален и персонален/ обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация. Неравното третиране по признак "лично положение" следва да бъде извършено спрямо присъщо качество, признак или белег на лицето, отличаващи го от останалите лица. Непряка дискриминация е налице, когато прилагането на едно и също правило води до различни положения за

адресатите на правната норма. В процесния случай неправомерният диференциран подход към лицето /определен кръг лица/ трябва да е обвързан от приетия от съда признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Изложените по делото факти относно качеството на Ц. К. като частен тъжител в наказателното производство могат да се свържат с признака "лично положение", тъй като в наказателното производство е налице строго разграничение на страните в процеса, въз основа на техни белези – качество на прокурор /държавен обвинител/, на обвиняем/подсъдим /лице, привлечено като обвиняем и/или спрямо което е повдигнато обвинение пред съда/ и на пострадалите лица /частен обвинител и частен тъжител, граждански ищец/.

Основен принцип при съдебните актове е, че същите не могат да бъдат обжалвани след тяхното влизане в сила, като по този начин се постига техният юридически стабилитет. Възобновяването на наказателното производство е извънреден способ за проверка на влезли в сила присъди, решения и определения, като неговата цел е да не съществува в правния мир неправилен съдебен акт. При наличието на определени обстоятелства, които имат особено съществено значение за наказателното производство, приключило с влязъл в сила съдебен акт, същото може да бъде възобновено. Тъй като чрез него се нарушава юридическият стабилитет на влезлия в сила съдебен акт, законодателят е въвел основания за възобновяване, различни от инстанционната проверка, и е посочил само ограничен кръг лица, които имат правомощието да инициират такова производство и то в строго определени срокове.

Съгласно чл. 420, ал. 1 от НПК искане за възобновяване на наказателно дело по чл. 422, ал. 1, т. 1 - 3 може да направи окръжният, съответно военният прокурор, ръководителят на специализираната прокуратура, а по чл. 422, ал. 1, т. 4 - 6 - главният прокурор. Искане за възобновяване на наказателно дело от компетентност на Европейската прокуратура по чл. 422, ал. 1 може да направи европейският делегиран прокурор. Нормата на чл. 420, ал. 2 от НПК предвижда, че осъденият за престъпление от общ характер, който не е бил освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание на основание чл. 78а от Наказателния кодекс, може сам да направи искане за възобновяване на наказателното дело в случаите на чл. 422, ал. 1, т. 4 – 6 от НПК.

Правомощието на прокурорите, заемащи определени длъжности, конкретно посочени в чл. 422, ал. 1 от НПК, да инициират производство по възобновяване на наказателните производства, не произтича от качеството на прокурора като страна в наказателния процес, а е следствие от функциите на прокуратурата, възложени с чл. 127 от Конституцията, съгласно чиято разпоредба прокуратурата следи за спазване на законността, като 1. ръководи разследването и упражнява надзор за законосъобразното му провеждане; 2. може да извършва разследване; 3. привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпления, и поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер; 4. упражнява надзор при изпълнение на наказателните и други принудителни мерки; 5. предприема действия за отмяна на незаконсъобразни актове; 6. в предвидените със закон случаи участва в граждански и административни дела.

Основната функция на прокуратурата е да осъществява надзор за законност, като особена форма на държавна дейност. Тя се отличава от решаването на спорове в правораздаването, но се отличава и от изпълнителната власт: проявява се в изисквания към всички и в действия за отстраняване на нарушенията на закона, както и за прилагане мерки за въздействие спрямо нарушителите /проф. Е. Д.,

„Конституционно право“, Трето допълнено и преработено издание/. Предвид обстоятелството, че производството за възобновяване е извънреден способ, различен от инстанционното протичане на наказателното производство, то правомощието на прокурора да образува производство по възобновяване на наказателното производство е част от възложените му съгласно чл. 127, т. 5 от Конституцията функции за спазване на законността, каквито функции не са възложени на останалите страни в наказателния процес, включително и на пострадалите лица.

В конкретния случай разпоредбата на чл. 420 от НПК не въвежда непряка дискриминация, поради следните съображения:

Непряката дискриминация представлява привидно еднакво третиране в различни ситуации, в които ефектът от него води до неравнопоставеност. Това третиране засяга по отрицателен начин група, определена според защитен признак, в значително по-голяма степен, отколкото засяга други групи в сравними ситуации.

Съгласно чл. 4, ал. 3 от ЗЗидскр. непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел, като средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. За да се приеме, че е осъществена непряка дискриминация, следва да се установи едновременно наличие на следните предпоставки - привидно неутрално правило и несъразмерно засягане на правнозащитени блага на лица, обособени по защитен признак. Не е налице непряка дискриминация обаче, като е налице оправданост на несъразмерното засягане – търси се постигане на легитимна законова цел и липсва по-подходяща мярка за постигането ѝ.

Привидно неутралната разпоредба е приложима към адресати, които не са определени по защитен признак. Тя се прилага към широка група адресати, като не е чувствителна в различията помежду им. Привидно неутралните правила са формулирани като общоважащи, но техният ефект се изразява в неблагоприятно поставяне на лица от определена група, без това е търсено.

Поради това, разпоредбата на чл. 420 от НПК не представлява привидно неутрална разпоредба, тъй като тя не се отнася до широка група адресати, а напротив – в нея изрично и лимитативно са определени лицата, които могат да инициират производство по възобновяване на наказателните дела. Ето защо и нормата на чл. 420 от НПК не създава непряка дискриминация по отношение на лицата, пострадали от престъпления и по-конкретно – на частните тъжители.

С посочения текст на чл. 420 от НПК не се създава и пряка дискриминация, като съображенията на съда в тази насока са следните:

Според ЕСПЧ пряката дискриминация е налице при различие в третирането на лица в еднакви или сравними ситуации. Съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. „пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.“. Пряката

дискриминация е налице, когато неравното третиране е основано пряко на защитен признак. За да се приеме, че е налице пряка дискриминация, следва да се установи, че лицата са поставени в сравнима /сходна/ ситуация, която представлява съвкупност от факти и обстоятелства, която по съществените си елементи е идентична със ситуацията на неравномерно третиране, като нито един от тези елементи не се отнася до защитения признак. Сравнителят е субект, който е поставен при същите обстоятелства като дискриминираното лице, който се отличава единствено по липсата на защитения признак и затова е третиран различно. За да се приеме, че е налице пряка дискриминация, следва да се установи, че субектът, който не е носител на защитения признак, е третиран по-благоприятно, без да има законова причина, поради което може да се предположи, че различното третиране е в резултат на наличието на защитен признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В тази насока е и Решение № 11421/ 19. 11. 2007 г. по адм. дело № 5604/ 2007 г. на ВАС.

В конкретния случай липсва пряка дискриминация, тъй като не е налице по-неблагоприятно третиране на пострадалите от престъпления, в сравнение с прокурора и осъденото лице. Възобновяването на наказателното производство е изключителен способ за проверка на влезли в сила съдебни актове, като се различава от инстанционното производство по основанията и по страните, които могат да инициират същото. Освен това, в наказателния процес няма сходство в положението на частния тъжител /и изобщо на пострадалия като цяло/, прокурор и обвиняем /подсъдим/. Вярно е, че както на прокурора, така и на частния тъжител е предоставена възможност да повдигат и поддържат обвинения за извършени престъпления. Но докато на прокурора е предоставено правомощие да повдига и поддържа обвинения както за извършени престъпления от общ характер, така и за извършени престъпления от частен характер, правото на частния тъжител е да повдигне обвинение за извършено престъпление от частен характер и то, само от което самият той е пострадал. Така се проявява и друга съществена отлика в двете качества – за разлика от частния тъжител, прокурорът повдига и поддържа обвинението не като лице, пострадало от престъпление, а съгласно конституционно възложените му функции за спазване на законността. Именно от тези иманентно присъщи функции на прокурора да следи за спазване на законността е предоставена и възможността да иска възобновяване на наказателните производства и да разруши стабилитета на влезлите в сила актове, изрично посочени в чл. 419 от НПК.

Не може да се приеме, че е налице сходство и в положението между частния тъжител и подсъдимия, тъй като същите имат коренно различни роли в наказателния процес – съответно функция по обвинението и функция по защитата. Теорията и практиката са непротиворечиви, че обвиняемият е централна фигура на наказателния процес, тъй като е лицето, което търпи най-много неблагоприятни последици в наказателното производство. Поради това законодателят много подробно и детайлно е уредил правата на обвиняемия, като е създал гаранции за упражняване на тези права, една от които е и възможността на осъдения за престъпление от общ характер да инициира производство за възобновяване на наказателните дела при наличие

на основанията на чл. 419, ал 1, т. 4 - 6 от НПК.

Поради това, не може да се приеме и наличие на дискриминация по признак лично положение обстоятелството, че разпоредбата на чл. 422, ал. 2 от НПК е предоставила възможност на осъдения за престъпление от общ характер, който не е бил освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание на основание чл. 78а от Наказателния кодекс, да може сам да направи искане за възобновяване на наказателното дело в случаите на чл. 422, ал. 1, т. 4 – 6 от НПК. От прочита на посочения текст се установява, че възможността да искат възобновяване е предоставена не на всички осъдени лица и не на всички основания по чл. 422 от НПК, а само на лицата, чиито права са засегнати в най-голяма степен от осъдителната присъда – осъдени за престъпления от общ характер, за които не е приложено освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание и само на три от общо шестте основания за възобновяване на наказателното производство - с решение на Европейския съд по правата на човека е установено нарушение на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което има съществено значение за делото; допуснати са съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 по съдебни актове по чл. 354, ал. 2, т. 2 и ал. 5, както и по присъди, решения и определения, непроверени по касационен ред по жалба или протест на страната, в чийто интерес се предлага отмяната; допусната е екстрадиция в случай на задочно осъждане при дадена гаранция от българската държава за възобновяване на наказателното дело - за престъплението, за което екстрадицията е допусната.

Възобновяването на наказателните производства е изключителен случай, при който се нарушава юридическият стабилитет на влезлите в сила съдебни актове. Посочената процедура е предвидена поради обстоятелството, че винаги може да съществува допусната грешка в наказателен съдебен акт, която законът и справедливостта изискват да бъде отстранена при наличие на определени предпоставки за това. Тъй като този способ е извънinstitutionен, нетипичен за обичайното протичане на наказателния процес и предизвиква промяна в стабилитета на влезлия в сила съдебен акт, възобновяването на наказателното производство следва да се инициира от ограничен кръг лица – в строго регламентирани случаи от окръжните прокурори, апелативните прокурори /не и от районните прокурори/, в определени хипотези – единствено от главния прокурор, а в някои изрично изброени случаи – от осъдени лица. Правомощието в ограничени хипотези да иска нарушаване на стабилитета на влезлия в сила съдебен акт следва да бъде приоритет на държавата, предвид необходимостта от защитата на правата и законните интереси както на отделната личност, така и на обществото. Именно поради това тази специфична дейност е предоставена предимно на прокурора, в качеството му на блюстител на закона.

Нарушаването на юридическия стабилитет на влезлите в сила съдебни актове, което се постига в резултат на възобновяване на наказателното производство, засяга в значителна степен и сигурността в правния мир, поради което законодателното решение, изразяващо се във възможността иницирането на производството по възобновяване да бъде предоставено на

прокурора, чиято основна функция е надзор за спазване на законността, и на осъдените лица за престъпления от общ характер, за които не е бил приложен институтът на чл. 78а от НК и чиито права са в най-голяма степен засегнати от влязла в сила осъдителна присъда, е законово обосновано и по никакъв начин дискриминационно.

Предвид изложеното липсва и несъответствие между чл. 420 от НПК и разпоредбата на чл. 11 от НПК, съгласно която всички граждани, които участват в наказателното производство, са равни пред закона, като не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Не е налице противоречие и между чл. 420 от НПК и чл. 12, ал. 2 от НПК, чиято норма предвижда, че страните в съдебното производство имат равни процесуални права, освен в случаите, предвидени в този кодекс. Равните права на страните представляват еднаквата възможност всяка една от страните в процеса да осъществи своите функции - съответно по обвинението и по защитата, като са осигурени еднакви възможности да представя и да иска събиране на доказателства. Равните права на страните обаче не са тъждествени на еднаквите права, защото правата на страните в наказателния процес са различни по съдържание, предвид различните процесуални роли на страните в процеса.

Поради това, правилно КЗД е приела, че нормата на чл. 420 от НПК не е дискриминационна. След като не е налице дискриминационна норма в конкретния случай, правилно КЗД е отказала да предприеме и действия по реда на чл. 47, т. 4 и т. 6 от ЗЗДискр. Доколкото с жалбата пред административния орган се е претендирано и обезщетение, обосновано Комисията е приела, че същото е недопустимо по реда на ЗЗДискр. Ето защо, като е отхвърлила жалбата на Ц. К., Комисията за защита от дискриминация е постановила законосъобразен акт, оспорването срещу който следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на спора, основателно се явява искането за присъждане на направените по делото разноски от страна на КЗД, както и от страна на Министерството на правосъдието, поради което на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и в съответствие с ТР № 3/ 2010 г. по т.д. № 5/ 2009 г. на ВАС, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника и на заинтересованата страна направените по делото разноски за юрисконсулт. При определяне на размера на дължимото възнаграждение съдът следва да съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като взе предвид фактическата и правната сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, съдът прие, че в полза на ответника и на заинтересованата страна следва да се присъдят разноски в размер на 100 /сто/ лева за всяка от посочените страни.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – Второ отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. П. К. против Решение № 374/ 25. 06. 2020 г. на Комисията за защита от дискриминация – Трети специализиран постоянен състав.

ОСЪЖДА Ц. П. К. да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Ц. П. К. да заплати на Министерството на правосъдието сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: